

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre	4 korona
Fél évre	2 korona
Negyed évre	1 korona

Vegyes tartalmu hetilap. Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth Lajos-utca 9. sz., hová a lapot érintő megkeresések intézendők.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

Karácsony előtt.

Szomorú tény, hogy nálunk olyasmiről is kell beszélni, még pedig — fájdalom — elég gyakran, ami másutt természetszerű dolog. Igen, hazánkban örökké aktuális téma a honi ipar támogatása. Állandóan hánytorgatják ezt a kérdést és az eredmény: borsóhányás a falra.

A mi közönségünk, a mi társadalmunk felette közönyösen viseltetik a hazai cikkek, áruk iránt; mellékes, hogy honnan származik a portéka, fő hogy tetszetős legyen, nem tekintve azt, hogy milyen minőségű.

Igy aztán nem kell csodálkoznunk azon, hogy Ausztria csak úgy importálja hozzánk silánynál-silányabb készítményeit, jó áron túl adva rajtuk, mert a naiv magyar közönség megvásárol mindent, mit elébe raknak.

Igy vándorol ki a drága magyar pénz külföldre; így vonódik el tőlünk sok - sok millió, a mire ugyancsak szükségünk lenne; így gazdagodik az idegen és így szegényedünk mi.

Nem csoda, hogy nem tudunk talpra állni; nem tudunk haladni, fejlődni, boldogulni, mert szó nélkül megfizetünk minden árat mindenért és egykedvűen nézzük millióink külföldre vándorlását. Aztán természetes, hogy

a pénzmilliókat az embermilliók követik a kivándorlásban. De most már ennek is befellegzett; egyre jönnek vissza honfitársaink a haza földjére, hogy idehaza folytassák a boldogtalan életet.

Jelen cikkünk ismételtén a karácsonyi iparpártolással akar foglalkozni, felakarván hívni a fásult társadalom figyelmét ezen időszerű dologra, amikor csakugyan százezrek kelnek el különféle ajándékokra, tárgyakra, miegymásra, amikor a kereskedelem, az ipar a legnagyobb forgalmat csinálja és a mikor fájdalmas tapasztalás — a szép magyar bankók ugyancsak Ausztriába mennek.

A közönség igen tekintélyes része Bécsből hozat, küldet magának árukat, mert idehaza nem konvenial neki: holott oly jót, oly olcsót, oly szépet itthon is kaphat, mint külföldön és még a magyar ipart is támogatták és a százezreket idehaza tartották.

A küszöbön levő szeretet ünnepe előtt gondoljon mindenki szeretettel a hazára; a hazaszeretet egy parányi lángocskája lobbanjon fel a szívekben és mielőtt zsebünkbe nyulnánk, forduljunk lelkiismeretünkhöz, mely azt fogja tanácsolni, hogy a pénzünket Magyarországon adjuk ki karácsonyi ajándékokra! de nemcsak itt adjuk

ki, hanem arra is tekintettel legyünk, hogy valódi honi tárgyakat, igazán magyar kereskedőktől vásároljunk.

Ha mindenki, ki karácsonyra vásárol valamit, szívéhez fordulna, az nyugodt lélekkel és habozás nélkül a honi ipart, ennek támogatását szem előtt és előmozdítaná a magyar pénznek szaporítását, mert idehaza maradna.

Tekintettel kell lennünk a magyar kereskedőkre és iparosokra is, mert ezek a karácsonytól várják helyzetük valamelyes enyhülését, eleget szenvedvén a rossz üzletmenet folytán.

Ha már most honfitársaink megkerülésével, az osztrák kereskedőket és iparosokat támogatjuk, mi magunk fogjuk legjobban megérezni az egyre fokozódó drágaság révén, melyet ránk hoz Ausztria azért, mert nyakra-főre vásároljuk holmijait.

Legyen helyén eszünk és szívünk és ilyen alkalomkor legjávált azt támogassuk, azt vásároljuk, azt istápoljuk, ami hazai, mert csak így boldogíthatjuk honfitársainkat és így érhetjük el, hogy boldogulhassunk mi.

Cikkün megírásakor még egy másik nagy baj is eszünkbe jut. Közönségünk szépszámu intelligenciájának nagyrésze a helybeli iparosokat és kereskedőket mellőzve, más városok-

A Mindszenti Takarékpénztár ajánlja ügyfeleinek és a n. é. közönségnek

☞ mérsékelt kamatláb mellett nyújtott váltó-, kötvény-, ☞

jelzálog- és hosszú lejáratu törlesztéses kölcsöneit.

Betáblázásoknál adós semmiféle bélyegilletéket vagy más költséget nem fizet.

—46

Az Igazgatóság.

TARCA.

AZ ELÁTKOZOTTAK.

Irta: Gaston Rageot.

Két tanyaház állott közel egymás mellett egy dombon, alacsony élő sövényekkel körülvéve, almafák által beárnyékolva. A Botellerie volt az egyik, mosolygó külsővel, magas galambduccal, új tetőzettel, messziről hirdelve, hogy jelenlegi tulajdonosa, Bérót gazda rendben tartja a szénáját. Mig a másik, melynek sáros udvarát alacsony szürkés fal fogta körül, Clos (zárt udvarház) nevet viselt. A külsője ép oly komor volt, mint amilyen tragikus és megrendítő a tulajdonosainak, a Markhoisknak története.

Hogy kezdődött ez a történet, arról senki sem tudott semmit a szomszédos faluban. Lopás, gyilkosság, szerelmi szenvedély, ezeknek az erőszakos és titkos drámáknak valamelyiknek volt-e, minőket oly gyakran rejtegetnek a régi parasztsaládok? Talán

csak természetes hajlam és megrögzött hagyomány volt az egész.

Mindenesetre áll azonban, hogy a Marchoisk, a Clos tulajdonosai öt vagy hat nemzedék óta apáról fiúra felakasztották magukat. És pedig a legegyszerűbb módon a világon, minden zavarodás és teketória nélkül. Mikor az órájuk eljött, felkötötték magukat ugyanarra a fára, mint az elődjek, egy kis törpe, görcsös tölgyre, melynek vízintesen elnyuló egyik ága egyenesen erre a célra teremtett szögnek látszott.

Különösen a két utóbbi akasztás keltett nagy szenzációt. Marchois Lajos, fájának szokásához híven, bevárta a negyvenedik évét. De Marchois Victorin, az idősebb fiu, elhamarkodottabban járt el. Harmincas éveinek közepén egy este, mikor a gőzgép javában végezte a buza cséplését, nem mutatkozott a vacsoránál s anélkül, hogy bucsut vett volna ettől az árnyékvilágtól, szép holdvilágos este ment himbálózni a fáján.

A Clos-tanyán nem maradt többé más, mint a „Marchoise“ az erős, dolgos asszony,

ki férfiasan viselte a rázudult csapásokat, s ki serényen, tisztán és jól konzerválva vigan kormányozta végzetes tanyáját kisebb fiával, Zéphirinnel.

Ez a széles vállu, piros-pozsgás arcu, dolgos, élénken szeretkező, fukar természetű legény mindig józannak látszott, s nagyon közönyösen mutatkozott elődeinek akasztási mániája iránt.

A saját kezével vágta le a bátyját a csépléskor, ő fektette koporsóba. A köznépi képzelődésében valamely természeti törvény annál kényszerítőbb hatást gyakorol az illetőkre, minél titokzatosabb s így aztán az egész falu biztos volt benne, hogy annak idején ő is fel fogja magát akasztani.

Zéphirint általában már előre „akasztott fiu“-nak nevezték, miként az anyja „akasztott anyá“-nak és a tanyát az „akasztottak tanyájá“-nak. Ha ment valahová Zéphirin, a gyerkőcök utána kiabáltak:

Osztozkodjunk a kötelen.

Szerencsénk lesz ám szentelen!

És ha lakodalmi volt a faluban, a

ban szerzi be szükségletét. Sokszor hallottunk panaszt, hogy némely uri családnál, ha kevésbé értékes, vagy bármilyen itthon még olcsóbban kapható árura is van szükség, legott beutaznak érte Vásárhelyre vagy Szegedre, nem számítva sem az utiköltséget, sem a kárbavesztett időtöltést.

Igaz, hogy mindenki ott költi el pénzét, ahol akarja, és azt vásárol érte, ami éppen neki tetszik, de a községünkben letelepült iparosok és kereskedők, akik között — igaz szívevel mondjuk — akárhányan érdemek a pártolásra, miből éljenek, miből járuljanak hozzá a közterhek elviseeléséhez és miből fejlesszék üzleteiket, iparágukat, ha éppen az intelligens közönség — máshova viszi pénzét.

Nagy baj ez. Megérdemli, hogy kissé gondolkodjunk fölötte. Helybeli iparosaink és kereskedőink talpraállítása elsőrendű erkölcsi kötelességünk, amelyet meg kellene szivlelni minden uri családnál, még akkor is, ha a fogyasztási cikkekét vagy ipari munkákat itthon valamivel drágábban fizetjük meg, mint egyéb helyeken.

Igazán örömlőkre szolgálna, ha soraink meghallgattatásra találnának és a pénz jövőben itthon maradna. Örvedetes lenne ez nemcsak nekünk, de az egész községnek is, mert ha iparunk és kereskedelmünk talpra lesz állítva, virágzóvá lesz téve, kiszámíthatatlan előnyök származnak ebből úgy a lakosságra, mint magára a községre egyaránt.

És ehhez csak egy kis jóakarattal kell!

— Közgyűlés. A 13-diki községi rendkívüli közgyűlés jóváhagyta a vadászati területekre megejtett árverések eredményeit. Dacára annak, hogy az árverésnél a törvény-

szerű előírások a legkisebb porcikáig betartottak, egyes képviselők kifogásolták az árverés eredményét. Sőt egyik merész gondolat szárnyalású képviselőnk gyanúsítással illette az árverésnél közreműködött jegyzőket. — Ha ily gyanúsításokat tisztviselőink megtorlatlanul hagynak, valóban azt a hitet keltik föl, mintha a gyanúsítás némi alappal birna is, ami tekintélyüknek csak rovására szolgálna. Noha mi szentül meg vagyunk győződve arról, hogy jegyzőink puritán jelleméhez és önzetlen, tiszta működéséhez a gyanu legkisebb árnyéka sem férközhet, mégis a közigazgatás tekintélye azt kívánja, hogy az ok nélküli gyanúsítók méltó büntetésüket elvegyék.

A pusztaszeri vadászatok

Lezajlottak immár a pusztaszeri vadászatok s mint értesültünk, fényesen sikerültek.

Az örgróf vendégei közül Lichtenstein herceg és neje, Eszterházy Mór gróf, Potracky gróf és neje, Széchenyi Péter gróf és neje, Teck herceg, Ditrichstein herceg már vasárnap este megérkeztek a pusztaszeri kastélyhoz.

Ferenc Ferdinánd öfensége éjjel érkezett Kistelek állomásra külön vonaton, ott is maradt, pihent reggelig, amikor 7 órakor Pallavicini Sándor örgróf és Alfonz majoresko megjelentek érte s vitték őt és hadsegédét: Rummaskirch bárót a vadászat színhelyére.

Mint jeleztük, a vadászatok négy napig tartottak. 14-én volt Hantházán, ahol 1602 nyulat, 928 fácányt, 16 foglyot, 2 őzet lőttek; 15-én Ujmajorban 1407 nyulat, 622 fácányt, 21 foglyot; 16-án Pusztaszeren 1641 nyulat, 805 fácányt, 82 foglyot; 17-én Homokon 1129 nyulat, 255 fácányt, 31 foglyot lőttek. Összes vadász-zsákmány ekként:

5779 nyul, 2910 fácány, 150 fogoly, 2 őz, 18 különféle.

Megjegyzendő, hogy a fogoly-vadászatok az ősszel már megtartottak, az őz-vadászatok tavasszal szoktak tartatni, azért került oly kevés terítékre őzből és fogolyból.

Mint tudva van, más években négy napi vadászat eredménye rendszerint 40—50 százalékkal nagyobb szokott lenni, de ez évben aránylag kevés a vad országiszerte s erre való tekintettel úgy a vendégek, mint a vendéglátó gazda az eredménynyel meg voltak elégedve. Ily értelemben tetszését nem egyszer kifejezte a trónörökös is.

Estende a társaság vadászlakomára a pusztaszeri kastélyba tért vissza. A keddi és szerdai vadászatokon alispánunk: dr. Cicatricis Lajos is részt vett.

A három első napon Urbán Lajos szegedi zenekara mulattatta a vendégeket, a negyedik napra azonban — mint hallottuk — a mindszenti első banda volt a kastélyhoz hivatalos.

A trónörökös szerdán este távozott Pusztaszerről. Kisteleken külön vonat várta. A többi vendégek a háziurral és nejével egyetemben pénteken reggel utaztak el. Alfonz örgróf azonban még néhány napot uradalmában fog eltölteni.

A vidékről sokan készülődtek a vadászatok megtekintésére, különösen azon okból, hogy leendő királyunkat láthassák. De sajna, a beállott rossz idők, különösen pedig a rossz utak miatt csak igen kevés érdeklődő akadt. Akik mégis eljutottak, nem bánták meg, mert tanui lehettek egy mintaszerű főuri vadászatnak.

Kitűnő, pártját ritkító lövőnek mondják a trónörökösöt, aki csak elvétve hibázott s 200—250 lépésről ritka biztossággal terítette le a vadat.

A házigazda örgrófi család a leg-

templom és a faluháza után, amint a násznép kurjongatva zeneszóval elvonult, az új pár egy kis szerencsehozó kötélvéget szokott kérni a boldogtalan fiutól. Ha pedig észrevették, hogy Zéphirin a földeken járva a végzetes tölgyfa mellett halad el, minden oldalról figyelmeztetve kiáltották feléje:

— Hé, akasztott fiu, mit keressz ott? Hiszen jól tudod, hogy az nem jó neked!

Vasárnaponként a korcsmában a nyers élcek és gonosz célzások közepette hasztalan próbált meg a sarkára állani, avagy tréfára fordítani a dolgot.

— Szerencsére nekem helyén van a szivem, eszem, engemet hiába ugrattok. Mondom nektek, hogy minden Marchois létemre, engemet ugyan nem fogtok lógni látni.

Az ilyen szavakra rendszeren óriási kacaj tört fel a füstös ivóban. Kiáltottak, gúnyolódta, tréfás nótákra gyujtottak, verték a kávéskanalakkal a csészéket. S e pokolizajban egyik-másik aggastyán felállott, oda ment Zéphirinhez, s jóakarattal megvergetve a vállát, így szólt hozzá prófétai tekintéllyel:

— Te is oda jutsz, mint a többiek, öcsém! . . . Ez már a véredben van! . . .

És Zéphirin épen ebben az esztendőben harmincadik évébe lépett; a bátyja korába. Augusztus hava volt; cséplés ideje. A munkában, verejtékben és ivásban töltött hosszú napok felizgatták az idegeket. Tanyáról-tanyára vándorolt a cséplőgép és mikor az akasztottak udvarházába ért, az összes szomszédok azt mondogatták:

— Szegény Zéphirin gyerek! . . . Most valószínűleg te rád kerül a sor, épen úgy mint akkor a bátyádra!

A gép már reggeli öt órakor elkezdett

fütyölni, mozgásba jött és gyors tevékenységre sarkalta a körülötte foglalkozó husz férfit és nőt. Hordták hozzá s dobálták bele a zizegő kévéket, nyelték a port. És Zéphirin jött-ment, felügyelt mindenre és hozzálátott a munkához maga is.

Az ebédnél, mely izletes volt, a Marchoise a hosszú asztal végén ülve kínálgatta vidáman a vendégeit. Mellette ült Bérót, a szomszédja, ki átjött segíteni, mint a hogy Marchoisék is segítettek neki, udvariasságból és részben a csépléssel járó örömeik élvezése végett.

Zéphirin is ott ült az asztalnál, de alig evett és rendkívül szótalan volt. Az ellentét a gondtalan anya és a gondolatokba merült fiu közt ilyen napon általában meglepte a lakmározókat. A fiatalok, a felgyűrt ingujju pajtások s a poros arcú lányok susogtak, jeleket adtak egymásnak és mondogatták, hogy az akasztott anya a helyett, hogy Bérótval viháncol, sokkal jobban tenné, ha haladék nélkül kivágná a Victorin fáját, ha nem akarja, hogy még ma este ott lássa lógni rajta a másik fiát is.

Délután keményen dolgoztak, mert a gépet másnap már át kellett másnak adni. Az asztalok azonban csak nem akartak fogyni, bár szüntelenül zakatolt a gép, mig-nem végre sötét este megállott.

Siettek sorba rakni a tele zsákokat, befejezni a szalmaboglyákat, bezárni a csürt. Mikor minden rendben volt, vacsorához ültek.

A nagy szoba közepén egy nagy lámpa függött alá az asztal közepére. A leves pompás szagot terjesztve gőzölgött a tálban és sárga almabor fénylett a palackokban. A háziasszony kitétt magáért. Örülve, hogy a nagy nap ilyen szépen sikerült s a munká-

nak vége, az asztal végén foglalt újra helyet Bérótval most is az oldalán, míg a cséplők a hosszú asztal két oldalán sorakoztak tetszésük szerint. Verejték- és szalmaszag vegyült a leves illatába. Fáradtak, éhesek, szomjasak voltak. Hallgatagon költötték el a vacsorát és hirtelen azt vették észre, hogy Zéphirin nincsen köztük.

— Zéphirin! . . . kiáltotta a háziasszony.

De Zéphirin nem felel és nem jelentkezik. A vendégek összenéznek.

— Mégis csak furcsa lenne! mondogatták. Mindnyájan felállanak s tele torokból kiáltozzák a Zéphirin nevét, mi felriasztja az ebeket, hogy ordítsanak, a baromfiakat, hogy kodáljanak, gágogjanak, a szarvasmarhát, hogy böggjön.

Meggyujtanak egy istálló-lámpást és megindulnak valamennyien az akasztottak fája felé.

— Maguk bolondot üznek én belőlem! . . . mondja a háziasszony, ki megáll és egy tapodtat sem akar tovább menni, de viszik magukkal.

Hirtelen egy hang elől elkiáltja magát:

— Nagy isten, csakugyan ott függ!

A lámpás világánál, a tölgyfa alatt, egy árny himbálózik. A lábak és karok libegnek, a fej félre hanyatlik.

— Fiam! ordítja az anya s örülten rohan a holttesthez, tapogatja, ölelgeti, majd a fa körül sereglett cséplőkhöz fordul:

— Ezt ti vertétek a fejébe, üvöltötte. Ti gyilkosok! Különbem nem követte volna a többiek példáját, hiszen ő nem volt Marchois!

Majd Bérót karjaiba vetette magát:

— Bérót! Bérót! hebegte, a te fiad akasztotta fel magát!

(V. S.)

nagyobb szeretetreméltósággal környezte a főherceget, amit távoztakor meghatározó szavakban köszönt meg a trónörökös.

Ujdonságok.

— Tisztujtás a község házában. Tary István járási főszolgabíró elnökle mellett tegnap, szombaton ejtette meg Mindszenti községe a tisztujtást. Biró lett: Veres Sándor 678 szavazattal Korom Gáspár 129 szavazata ellenében. Esküdtbíró egyhangulag: Kiss Balázs, első esküdt: Seres Ferenc, második esküdt: Pap Mihály, harmadik esküdt: Mihály János, negyedik esküdt: Antal Mihály. Adópénztárnok lett: Fülöp János, közpénztárnok: Gál Vendel, közgyám: Farkas Ferenc. — Már a választások előtt Veres Sándor pártja arra az álláspontra helyezkedett, hogy amennyiben valaki ellen tényleges kifogás nem tehető, maradjon meg lehetőleg a régi tisztviselői kar, mint amely már kellő jártassággal bír az ügyek intézéséhez. Barna Benedek esküdt — betegségére hivatkozással — nem pályázott a tisztségre. Helyette Antal Mihály választatott be. Ennek kivételével tehát a párt a legszebben győzelemre juttatta eléggé nem dicsérhető elvét. A voltaképpeni küzdelem — ha ugyan annak nevezhető — a biróválasztásnál folyt le. A nép örömrivalgással fogadta a fényes eredményt, amelyben ősmagyar jelleme visszatükröződött. Nem hagyta el előjáróit, akik meg is érdemelték a bizalmat és ragaszkodást s a választók bizvást remélhetik, hogy az új tisztikar e kitüntető pártolásra önzetlen, igazságos és lelkiismeretes munkálkodásával rá is fog szolgálni.

— Főúri vonás. Pallavicini Alfonz őrgórf úr, aki néhány napra még Pusztaszerezen marad, szintén érdeklődött a biró választása iránt s mikor értesült az eredményről, megbizta Vigh Gyula uradalmi mérnököt, hogy az ő nevében üdvözölje Veres birót s fejezze ki örömét a fényes megválasztás fölött. A birói működésnek bizonyára egyik legszebb jutalma ez elismerés.

— Szilveszter-estély. A mindszenti Polgári Kör évenként szokásos Szilveszter-estélyét ez évben is megtartja, mely alkalomra az érdekelt közönség figyelmét az elnökség ezuton is felhívja. Az estély társasvacsorával veszi kezdetét. Szórakoztató előadásokról gondoskodik a vezetőség. A Szilveszter-estélyre aláírási ív lesz kibocsátva s ezenkívül a kör helyiségében, Goldner vendéglőjében is aláírható az ív.

— Nagylelkű adomány. A közeledő karácsonyi ünnepek alkalmából a szegény iskolás-iskolások fölruházására őrgórf Pallavicini Sándor kegyelmes úr 200 koronát küldött, mely nagylelkű adományért leghálásabb köszönetünket nyilvánítjuk. Ugyan ezen jótékony célra az ács- és kőműves-munkások egylete 4 koronát adott, mely szives adományért szintén köszönetet mond a bizottság.

— Karácsonyi pásztorjáték. A mindszenti m. kir. állami elemi népiskolák növendékei, tanítóik vezetése alatt, folyó évi december hó 24-én délután fél 4 órakor jótékony célú karácsonyi pásztorjátékot rendeznek, melynek műsora a következő: „A Megváltó diadala“. Szövege a karácsonyi ünnep jelentőségét öleli fel, az éneke pedig Pataki (Stark) Lajos szatmárnémeti zenetanár művéből vannak nagyjából összeválogatva. I. felvonás: Az angyali üdvözlés. II. felvonás: Magánjelenet. Lucifer. III. felvonás: Betlehemi puszta. IV. felvonás: Heródes és Lucifer. V. felvonás: A Megváltó diadala. Zárókérdés csoportképzés: Az élő karácsonyfa. Sze-

replők: Mária: Páncél Mária, Szent József: Balázs Piros, Szent Erzsébet: Falábu Erzsike, Lucifer: Kovalik Juliska, Heródes: Antal Anna, Simon: Fülöp István, Sádok: Judik Menyhért, Afer: Gelsy Béla, Gáspár: Hevesi László, Menyhért: Kardos Lajos, Boldizsár: Bacsa Ferenc, Gábiel: Szabó Irén; angyalok: Szeller Juliska, Szimcsák Mariska, Elekes Viktor, Bús Eszti, Zánthó Erzsike, Bozó Maris, Danicska Ilonka, Nagy Mari, Cene Rózsika, Benedek Maca. — Pásztorok: Hoics Ferenc, Szakáll Sándor, Mihály Sándor, Gelsy Béla, Vitos Lajos, Elekes Lajos, Máriás Lajos, Szép István. Pásztorleányok: Süli Teréz, Páncél Vilma, Vig Mari, Rózsa Teréz, Judik Ágnes, Bozó Mari, Gémes Piros, Mihály Mari, Cene Erzsébet. — Helyárok: I. hely 80 f., II. hely 50 f., állóhely 20 f. 15 éven aluli gyermekek felét fizetik. A jótékony cél iránti tekintetből felülfizetések köszönettel fogadtatnak. A rendezőség.

— A község háza bővítési terveit elbíró bizottság e hó 17-én délután ülésezett a község házában. Átvizsgálta az Erhardt Mihály építőmester által készített terveket és számításokat s azokat kevés változtatással kivitelre alkalmasnak találta s ily értelmű javaslatot terjeszt a közgyűlés elé. — Mint hallottuk, a mostani község háza kibővítése és átalakítása mintegy 3200 korona, gyökerezés kijavítása pedig 1200 koronába kerülne. Összesen tehát 4400 koronával a község háza oly karba lenne hozható, hogy a kívánt célnak 10—15 évig bizvást megfelel. Reméljük, a képviselőtestület elfogadja a javaslatot.

— Epizódok a pusztaszerei vadászatok alkalmából. 13-án éjjel a kisteleki állomáson azon idő alatt, amíg a megérkezett fenséges ur külön vonatján pihent, a bizottsági szolgálatot Gyárfás Géza dorozsmai főszolgabíró látta el a mellé vezényelt csendőrséggel. Az esti személyvonattal megérkezett egy uriasan öltözött idegen, aki előbb az állomásfőnökkel érintkezett, majd pedig visszavonula az I. oszt. váróterembe. Ahány vonat érkezett, mindannyiszor kilépett a váróteremből s körülnézett, majd ismét visszatért. Feltűnt az egyetlen idegen a főszolgabírónak s miután nem kerülte el figyelmét, hogy az az állomásfőnökkel érintkezett, megkérdezte ezt az utas kiléte iránt, aki nem sziveskedett az állomást elhagyni, holottan Kistelek nem is keresztező állomás, hogy más vonatra várhatna. Vadkereskedőnek mondotta a főnök, aki a leendő vadászat zsákmánya részére rendelt vasuti kocsik felől tudakozódott. De hát ha fölvilágosítást kapott, akkor meg miért nem megy már valamely irányba az állomásról, kérde magától a tüsténkedő főbiró. Igazolásra szólítá tehát legott az idegent. Az utas azonban véletlenül semmivel sem tudta magát igazolni. Ettől kezdve azért fokozott figyelem tárgya lett. Elérkezett végül a trónörökös külön vonata. A vonat jelzésekor éppen a váróteremnél állott a főszolgabíró s mielőtt távozt, megkérte az utast, hogy ezen vonat érkezésekor tartózkodjék a váróteremben. Megütődött az utas e kívánságon s nem késett kijelenteni, hogy bizony ő nem marad benn. Hát kérem innen nem fog kijönni, mondta a főbiró, tessék csak nyugodtan maradni. Mikor pedig a pasas türelmetlenkedni kezdett, főbiránk szokott flegmájával állítá az ajtó elé őrnek Bakos csendőrmestert, aki gondoskodott róla, hogy az utas kíváncsisága ne legyen egészen kielégítve. Tudvalevőleg a trónörökös a külön vonatában hált az állomáson. Amint a vonat a részére kijelölt helyen elhelyeztetett, kiszabadult utasunk is a váróteremből. De hogy ne panaszkodjék a feléje irányult előzékenységről, megkérdezték további kíváncságot. Ekkor már a faluba kíváncsított. S hogy mily gondos volt főszolgabíránk, mutatta az, hogy kíséretül rossz nyelvek szerint, meggyőződés okáért két csendőr is szegődött melléje.

Pusztaszere érkeztekor jelentve lőn ő Fenségének, hogy Sövényháza község előjárósága óhajta előtte tisztelni, ismeretes,

hogy a trónörökösünk járás-kelesekor a zajos fogadásoknak nem barátja. Mégis az apró tisztelgéseket kivételesen el szokta fogadni. Így történt ezuttal is. A bejelentett küldötséget azonnal fogadta. Szojka Kornél községi biró és Pity István községi jegyző jelentették ki előtte a község hódolatát. A cerclében Szojkának a kisteleki ut felől tett kérdést, amely éppen épülőfélben van, de amely körülmény hihetőleg elkerülte ő Fensége figyelmét, mert állítólag azt jegyezte meg róla, hogy úgy látna, nem a legjobb karban van. Pity jegyzőtől szolgálata felől kérdezősködött, — „18 éve szolgálom a községet, fenséges uram“ — felelé Pity. — Szép, — monta reá a trónörökös s ezzel a tisztelgés véget ért.

Mikor Pallavicini Sándor őrgórf a kisteleki állomáson Gyárfás főbirót a fenséges úrnak bemutatta, hivatkozással a csunya, ködös időre, a remélhető idő felől tett kérdést Gyárfáshoz. Gyárfásnak készen volt reménykedő szöze. Jó időt helyeztet kilátásba, már délre. Persze hogy megfordítva történt. Délre még nagyobb lett a köd.

Pallavicini Sándor őrgórf szenvedélyes gazda hírében áll. Sokat ad arra, hogy uradalmának termékei ne maradjanak vendégei előtt ismeretlenek. Amióta a kitünő borokat termő percsőrai (kötörési) magaslakat szőlővel beültette és saját bortermését ihatja, asztalára jobbadán percsőrai bor kerül. Akkor is, ha a mostanihoz hasonló előkelő vendégek ülnek körülötte. A vadászatokhoz is egyedül homoki borait vitette ki az uzsonnahoz. A trónörökös éppen oly jó ízűt ivott belőlük, mint akár a fejnómabb rajnaiból.

— Vizvezetékünk ugyancsak megboszántja úgy az érdekeltség tagjait, mint a vállalkozót. E héten 3 napon át folyt a próba. Sikertelenül. Mert míg némely csapon 15—20 liter víz is folyt ki percenként, addig másokhoz a minimális 5 liter víz sem jutott. Vállalkozó a kísérleteket tovább folytatja. A végrehajtó bizottság kijelentette, hogy fizetésbe addig nem bocsátkozik, míg a kifogástalan átvétel eszközölhető nem lesz.

— Köszönetnyilvánítás. A mindszenti ács- és építőmunkások mult vasárnap megtartott kedélyes estélyén felülfizettek a következők: Vedres Béla 1 K, Horváth Antal 1 K, Szvoboda Ödön 1 K, Annus Sándor 1 K, Páncél Károly 20 f, Szabó József 20 f, Bánfi Joákim 20 f. Összes bevétel: 109 K, kiadás 101 K, tiszta jövedelem 8 K. — Ugy a megjelenteknek, valamint a szives felülfizetőknek ezuton is köszönetet mond a kedélyes estély rendezősége.

— Hamis meghatalmazások. Előbb csak sejtettük, hogy a minapi községi képviselőválasztásoknál a kisebbségben maradt párt hamis meghatalmazásokat adott be, amelyek a nyerő párt valódi meghatalmazásait akkor érvénytelenné tették. Mint halljuk, ma a sejtelmünk valóra vált. Mintegy 40 meghatalmazásra sült ki, hogy azok 8 egyéntal hamisítva lőnek. Főszolgabíránk a kellő kihallgatásokat már megejtette s a jegyzőkönyveket a bírósághoz megfenyítés végett felterjesztette. Gondoljuk, az illető pórul jártak máskor nem adják fejüket ilyen gorbombaságra.

— Ma nincs munkaszünet. A kereskedelmiügyi miniszter elrendelte, hogy ma, vasárnap az összes elárúsító-üzletek az egész napon át nyitva tarthatók.

— Vadorzók. Balázs Mihály és Apró István helybéli lakosokat rajta érték a mindszenti vadásztársaság emberei, amikor e hó 16-án délután a köd ótalma alatt a Gémes-tavában nyulásztak. Balázsék nem vették tréfára a dolgot s bár Apró most került elő katonáéktól, hanem a hasznosabb futást választották. Fegyvereiket kabát alá rejtve árkon - bokron keresztül sikerült nekik elmenekülniök, azonban üldözöik tisztán felismerték őket s ezen alapon aligha kerülök

